

Valitus, jonka Euroopan komissio on tehnyt 2.3.2011 unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-19/07, Systran ja Systran Luxembourg v. komissio, 16.12.2010 antamasta tuomiosta

(Asia C-103/11 P)

(2011/C 145/18)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Valittaja: Euroopan komissio (asiamiehet: T. van Rijn, E. Montaguti ja J. Samnadda, avustajinaan asianajajat A. Berenboom ja M. Isgour)

Muu osapuoli: Systran SA ja Systran Luxembourg SA

Vaatimukset

- Valitus on katsottava perustelluksi ja se on otettava tutkittavaksi
- Asiassa T-19/07, Systran ja Systran Luxembourg vastaan komissio 16.12.2010 annettu tuomio, jossa komissioon kohdistettu vahingonkorvauskanne on osittain hyväksytty, on kumottava, ja kyseinen kanne on hylättävä lopullisesti sen vuoksi, että sitä ei voida ottaa tutkittavaksi tai että se on perusteeton
- Systran SA ja Systran Luxembourg SA on veloitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut
- Toissijaisesti asiassa T-19/07, Systran ja Systran Luxembourg vastaan komissio 16.12.2010 annettu tuomio on kumottava ja asia on palautettava unionin yleiseen tuomioistuimeen.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio vetoaa valituksensa tueksi kahdeksaan perusteeseen. Se väittää, että tuomiossa on joukko sellaisia virheitä, jotka oikeuttavat sen kumoamisen. Sen esittämät väitteet liittyvät siihen, oliko unionin yleisellä tuomioistuimella toimivalta tutkia asia, oliko se noudattanut menettelysääntöjä ja oliko se noudattanut niitä kolmea edellytystä, joiden on vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan täytyttävä samanaikaisesti, jotta yhteisön voisi olla sopimussuhteen ulkopuolisessa vastuussa syntyä, eli virheen ja vahingon on oltava olemassa sekä virheen ja vahingon on oltava syy-yhteydessä toisiinsa.

Komissio väittää ensimmäisessä valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen asian sopimussuhteen ulkopuolisen luonteen suhteen ja kun se näin ollen on katsonut olevansa toimivaltainen käsittelemään asian.

Toisessa valitusperusteessaan se väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on loukannut komission puolustautumisoikeuksia eikä ole noudattanut todistelua koskevia sääntöjä.

Kolmannessa valitusperusteessaan se väittää, että tekijänoikeutta koskevia sääntöjä on sovellettu väärin siltä osin kuin kysymys on siitä, kuka on tämän oikeuden haltija.

Neljännessä valitusperusteessaan komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt selvän oikeudellisen virheen, kun se on arvioinut yhtäältä patentinloukkausta ja toisaalta Systranin tieto-taitoa.

Sen väittää viidennessä valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt ilmeisen arviointivirheen katsoessaan, että komission väitetty virhe muodostaa oikeussääntöjen riittävän ilmeisen rikkomisen, ja että tällä menettelyllä on loukattu Euroopan unionin sopimussuhteen ulkopuolista vastuuta koskevia periaatteita.

Valittaja väittää kuudennessa valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen tulkittaessaan direktiivin 91/250/ETY 5 artiklassa säädettyä poikkeusta ja ettei se ole noudattanut perusteluvelvollisuuttaan saman direktiivin 6 artiklan osalta.

Seitsemännessä valitusperusteessaan komissio moittii unionin yleistä tuomioistuinta yhtäältä siitä, että se on esittänyt selvästi paikkansa pitämättömiä toteamuksia tosiseikoista ja että se on vääristellyt todisteita ja tehnyt ilmeisiä arviointivirheitä, ja toisaalta siitä, että se ei ole noudattanut velvollisuuttaan perustella syy-yhteyden olemassaolo.

Kahdeksannessa valitusperusteessaan se väittää lopuksi, että myöntäessään Systranille 12 001 000 euron suuruisen vahingonkorvauksen unionin yleinen tuomioistuin on esittänyt selvästi paikkansa pitämättömiä toteamuksia, vääristellyt todisteita ja tehnyt ilmeisiä arviointivirheitä, ja että unionin yleinen tuomioistuin ei ole noudattanut velvollisuuttaan esittää vahingon määrän laskentaperusteet.

Kanne 2.3.2011 — Euroopan komissio v. Irlanti

(Asia C-108/11)

(2011/C 145/19)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: R. Lyal ja C. Soulay)

Vastaaja: Irlanti

Vaatimukset

— On todettava, että Irlanti ei ole noudattanut yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY ⁽¹⁾ 96 artiklan, 98 artiklan (luettuna yhdessä liitteen III kanssa) ja 110 artiklan mukaisia veloitteita, koska se on soveltanut vinttikoirien ja hevosten, joita ei ole tavallisesti tarkoitettu käytettäväksi elintarvikkeiden valmistukseen, luovutuksiin, hevosten vuokraamiseen ja tiettyihin keinosiemennyspalveluihin 4,8 prosentin arvonlisäverokantaa

— Irlanti on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Arvonlisäverodirektiivin 96 artiklassa säädetään, että yleistä arvonlisäverokantaa, jonka kukin jäsenvaltio vahvistaa ja joka on vähintään 15 prosenttia, sovelletaan kaikkiin tavaroiden luovutuksiin ja palvelujen suorituksiin. Muuta verokantaa kuin yleistä arvonlisäverokantaa voidaan soveltaa vain siltä osin kuin tämä on sallittu direktiivin muissa säännöksissä.

Direktiivin 98 artiklassa säädetään, että jäsenvaltiot voivat soveltaa yhtä tai kahta alennettua verokantaa direktiivin liitteessä III lueteltuihin tavaroiden luovutuksiin ja palvelujen suorituksiin. Luovutuksia ja suorituksia, joista nyt on kyse, ei ole mainittu liitteessä III.

Arvonlisäverodirektiivi sisältää myös siirtymäsäännöksiä, jotka mahdollistavat sen, että jäsenvaltiot voivat jatkaa sellaisten verokantojen soveltamista, joissa poiketaan direktiivin sisältyvistä verokantojen rakennetta ja tasoa koskevista yleisistä säännöksistä, jos merkitykselliset kansalliset säännökset olivat voimassa 1.1.1991.

Arvonlisäverodirektiivin 113 artiklassa säädetään, että tilanteessa, jossa jäsenvaltio sovelsi 1.1.1991 99 artiklassa vahvistettua vähimmäisverokantaa alhaisempaa alennettua verokantaa, se voi soveltaa näihin tavaroihin ja palveluihin yhtä 98 artiklassa tarkoitetuista alennetuista verokannoista. Koska Irlannin nyt kyseessä oleviin tavaroihin ja palveluihin soveltama verokanta on kuitenkin alhaisempi kuin arvonlisäverodirektiivin 99 artiklassa vahvistettu vähimmäisverokanta, 113 artiklaan ei voida tukeutua.

Direktiivin 110 artiklaa sovelletaan myös 99 artiklassa vahvistettua vähimmäisverokantaa alhaisempiin verokantoihin. Siinä säädetään tietyt kansallisia toimenpiteitä, jotka toteutetaan tarkasti määritellyistä yhteiskunnallisista syistä (sellaisten tavaroiden ja palveluiden, jotka kattavat sosiaaliset perustarpeet, kulu- tukseen kohdistuvan verorasitteen vähentämiseksi) ja loppukuluttajien eduksi, koskevasta siirtymäjärjestelystä. Komissio väittää, että hevosten ja vinttikoirien luovutuksia (muihin tarkoitukseen kuin käytettäväksi elintarvikkeiden valmistukseen), hevosten

vuokraamista ja keinosiemennyspalveluja ei voida pitää välttämättömänä sosiaalisten perustarpeiden kattamiseksi. Komissio väittää myös, että koska suuri osa hevosista ja vinttikoirista on tarkoitettu kilpailuun tai jalostukseen, ei voida katsoa, että loppukuluttajat hyötyvät tästä toimenpiteestä.

⁽¹⁾ EUVL L 347, s. 1.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Yhdistynyt kuningaskunta) on esittänyt 4.3.2011 — Purple Parking Ltd ja Airparks Services Ltd v. The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Asia C-117/11)

(2011/C 145/20)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Pääasian asianosaiset

Kantajat: Purple Parking Ltd ja Airparks Services Ltd

Vastaaja: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Mitä erityisiä tekijöitä ennakkoratkaisukysymyksen esittävän tuomioistuimen on otettava huomioon, kun se päättää, suorittaako verovelvollinen käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa yhden veronalaisen pysäköintipalvelusuorituksen vai kaksi eri suoritusta, joista toinen on pysäköinti ja toinen matkustajien kuljettaminen? Erityisesti kysytään seuraavaa:

a) Sovelletaanko tässä asiassa asiassa C-349/96, Card Protection Plan, ja asiassa C-41/04, Levob, annetuissa tuomioissa esitettyjä perusteluita? Erityisesti kysytään voidaanko kyseiset kuljetuspalvelut katsoa pysäköintipalveluille liitännäisiksi tai niin läheisesti niihin liittyviksi, että ne muodostavat objektiivisesti tarkasteltuna yhden jakamattoman taloudellisen suorituksen, jonka paloittelu osiin olisi keinotekoisia?